

THERESIA VAN AVILA EN THERESIA VAN LISIEUX:

Twee heilige vrouwen in oktober.

THERESIA VAN AVILA. Feest op 15 oktober.

Teresa van Avila werd op 28 maart 1515 geboren als dochter van een Spaans edelman. Zij groeide uit tot een knap en ijdel meisje. Zonder veel enthousiasme trad ze toe tot de orde der karmelietessen.

Na ongeveer 20 jaar kreeg ze visioenen waarin ze het lijden van Jezus Christus zo intens meebeleefde dat ze besloot ogenblikkelijk haar leven te veranderen en zich geheel in dienst van God te stellen. Ze oefende zich in stil-zijn en bidden. Ze kon zo verzonken zijn in Gods aanwezigheid dat ze in extase raakte en visioenen zag. Toch werd ze niet levensvreemd. Zelf schrijft ze: "*De liefde tot God bestaat niet uit tranen en dierbare gevoelens, maar dat men God dient in gerechtigheid en deemoed.*"

Teresa had een actieve natuur en zij gebruikte haar verhouding tot God als een bron voor goede werken. Zij hervormde de orde der karmelietessen ondanks enorme tegenstand en stichtte meer dan 30 nieuwe kloosters die ze met haar groot organisatietalent leidde.

Ze schreef verschillende boeken die voor de theologie zo belangrijk zijn dat zij in 1970 werd benoemd tot kerkleraar. Haar boek '*Het kasteel der ziel*' leert de lezer bidden op eenvoudige en tegelijk diepzinnige manier. Elke nieuwe ontwikkeling in het gebedsleven wordt voorgesteld als een kamer in een kasteel: overbodig te zeggen dat men tenslotte uitkomt in de

schatkamer, waar God woont en daar de bidder met liefde opwacht en ontvangt.

Enkele beroemde uitspraken van haar zijn: "*Als je danst, dans dan; als je bidt, bid dan.*" Zo was ze eens uitgenodigd bij de rijke weldoener Miguel de Marabès. Bij het eten werd er patrijs opgediend, toen ook al een uiterst verfijnde en luxueuze spijs. Eén van de dienstmeisjes had al de hele tijd moeder Teresa in de gaten gehouden. Nu kon ze zich niet langer bedwingen en zei met iets van afkeuring in haar stem: "Gôh, dat een kloostervrouw als u mee-eet van zo'n rijke schotel!" Waarop Teresa antwoordde: "*Luister, mijn kind: als men u patrijs voorzet, eet dan patrijs; en als het de tijd van vasten is, houd je dan aan de vasten.*"

Eens was ze onderweg met de Heilige Johannes van het Kruis, een uiterst sobere monnik, die een scherp oog had voor de tekortkomingen van de mensen. En daar ook veel onder leed. Bij het eten werden hun overheerlijke druiven voorgezet. Vader Johannes riep uit: "*Als je denkt aan het komende oordeel Gods, zou je er geen één meer door je keel kunnen krijgen.*" Waarop Teresa antwoordde: "*Dat mag zo zijn, vader Johannes, maar als je denkt aan Gods goedheid, zou je er altijd wel van willen blijven eten!*"

Teresa was een uitgesproken aardige vrouw, vrolijk, vriendelijk, open en betrouwbaar. Een verhaal vertelt hoe zij eens per kar op weg was naar een nieuwe kloosterstichting. Het weer was slecht en het pad dat langs een riviertje liep, was een modderpoel geworden. Moeizaam kwam de kar vooruit. Ten slotte bleef ze steken en kantelde. Teresa kwam met bagage en al in het water en de modder terecht. Zij zou toen een stem uit de hemel hebben gehoord: "*Zo doet God met al zijn vrienden*" (om hun geloof en hart op de proef te stellen?). Teresa had haar antwoord onmiddellijk klaar: "*Daarom hebt u er ook zo weinig!*"

Andere markante uitspraken van haar: "*De mogelijkheid om te bidden onderscheidt een mens van een dier.*" Of: "*Slechts door genade is het mogelijk om met God te spreken.*" Toen een edelman haar eens vol bewondering zei dat hij in haar een groot heilige zag, moet ze geantwoord hebben: '*Maar u houdt uw mond erover. Want u weet net hoe dat gaat als ze je een groot heilige vinden. Ze gaan wel met je botten slepen, maar ze hebben geen enkele boodschap aan wat je ze voorhoudt.*'

Teresa stierf in de nacht van 4 op 15 oktober van het jaar 1582, precies de nacht dat de kalenderhervorming van paus Gregorius XIII († 1585) werd doorgevoerd en er tien dagen werden overgeslagen.

Zij wordt 'De Grote Theresia' genoemd om haar te onderscheiden van 'De Kleine Theresia'

Theresia van het Kindje Jezus van Lisieux.

Feest op 1 oktober.

Ze wordt afgebeeld als karmelietes met rozen in haar armen. Ze had namelijk op haar sterfbed beloofd dat zij het uit de hemel rozen zou laten regenen: dat is dan ook volgens het getuigenis van vele aanwezigen gebeurd.

Zij wordt 'De Kleine Theresia' genoemd om haar te onderscheiden van 'De Grote Theresia' (= Theresia van Avila).

Theresia was als kind een dwingeland; hysterisch, zeggen zelfs sommige schrijvers. Als ze haar zin niet kreeg kon ze woedend en stampvoetend reageren. Des te indrukwekkender dat ze bij haar overlijden op 24-jarige leeftijd was uitgegroeid tot een heilige. Toen ze vier was, had ze haar moeder verloren; dat deed haar veel verdriet. Dat herhaalde zich, toen haar op een na oudste zus die de plaats van moeder had ingenomen, intrad bij de karmelietessen. Thérèse wilde dat ook, maar was pas veertien en ze moest minstens zestien zijn. Met haar vader ging ze de bisschop vragen om reeds nu te mogen intreden. Zij had haar haar opgestoken en zich ouder opgemaakt. De bisschop zei nee. Maar het lukte haar toch om reeds op 15-jarige leeftijd in te treden.

Ze was vastbesloten een heilige te worden. Op haar 21e werd ze al gekozen tot novicemeesteres, een verantwoordelijke functie, want zij moest de nieuwelingen in het kloosterleven inwijden. Ze was haar tijd ver vooruit. Ze wilde Hebreeuws leren. Op die manier zou ze Hem nog beter leren kennen en nog meer kunnen beminnen. Maar ze was ook "modern" door het feit dat ze herhaaldelijk werd overvallen door inktzwarte geloofstwifels.

Op haar ziekbed was ze soms ten prooi aan de zwartste geloofstwifels. Zo was ze. Elk gevoel drong diep haar ziel binnen; doorleefde ze; ook de negatieve. *"Als je eens wist welke afschuwelijke gedachten in mij rondspoken. Het zijn die materialistische redeneringen die zeggen: 'Wacht maar af, als de wetenschappen nog wat verder zijn, zal overal een natuurlijke uitleg voor te vinden zijn; voor alles bestaat een gewone verklaring. Nu weten we nog niet alles, maar ooit zullen we dat allemaal ontdekken... enz.'"*

Dergelijke gedachten omschrijft ze zelf als een zwart gat. Ze is zelfs bang dat ze in haar geloofstwijfel God beledigt en heiligschennis pleegt. Niets blijft haar over dan het besef heel klein te zijn en volkomen aangewezen op Gods liefde... die ze soms geruime tijd niet voelt; er blijft haar niets anders over dan er in te geloven.

Ze leefde in haar gebed intens mee met de missionarissen in verre landen. In het twaalfde hoofdstuk van Paulus' eerste Korintiërsbrief las ze dat ieder lid van de kerk een eigen taak heeft, net zoals ieder lichaamsdeel. Het oog kan niet tegen het oor zeggen: "Ik heb je niet nodig." Alles heeft zijn plaats en samen vormen ze het ene lichaam. "Maar", schrijft Thérèse, "ik wil juist wel alles tegelijk zijn." Het antwoord op haar moeilijkheid vond ze in het vervolg van Paulus' brief. Hij schrijft dat alles bijeengehouden wordt door de liefde. "Want zonder de liefde zou geen apostel nog het evangelie verkondigen, geen martelaar zou nog zijn leven geven enz." Dat wilde ze zijn: de liefde die vanuit het hart alle ledematen doorstroomt.

Ze is patrones van de missies. Paus Johannes Paulus II riep haar uit tot kerklerares. Ze wordt 'de kleine Theresia' genoemd om haar te onderscheiden van de 'grote' Theresia van Avila. (naar A. van den Akker s.j. <http://www.heiligen.net/heiligen/>)

**Proficiat en gelukkig naamfeest aan allen die
Thérèse, Theresia, Trees, Tere, enz. ... heten!**

Paul Renders ofm. , aalmoezenier te Antwerpen.